

Arrest

nr. 118 162 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 9 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 november 2008 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 augustus 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris deze aanvraag ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor G.I. en A.K. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd. 21/08/2013 – 23/08/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven.

Gelieve eveneens bijgevoegde omslag aan betrokkene/n te willen overhandigen.

Gelieve on der geen beding deze beslissing te betekenen zonder de bijgevoegde gesloten omslag.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de zorgvuldigheidsplicht en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM).

De verzoekende partij betoogt dat haar belangen worden geschaad en dat de bestreden beslissing kennelijk onzorgvuldig en niet draagkrachtig gemotiveerd is. De verwerende partij stelt immers onterecht dat de ziekte waaraan de jongste dochter en de verzoekende partij zelf lijden niet kan worden weerhouden als grond voor een verblijfsvergunning.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing niet gemotiveerd waarom de medische aandoeningen waaraan de verzoekende partij en haar dochter lijden, niet ernstig zouden zijn. De motivering is stereotiep. Volgens de verzoekende partij is de verwijzing naar het verslag van de arts-adviseur onvoldoende aangezien dit verslag niet werd betekend aan de verzoekende partij en de vaststellingen van de arts-adviseur omtrent de gezondheidstoestand van de jongste dochter van de verzoekende partij slechts hypothetisch zijn. De verwerende partij heeft volgens de verzoekende partij de formele motiveringsplicht geschonden.

De verzoekende partij herhaalt dat het verslag betreffende de gezondheidssituatie van de verzoekende partij niet aan haar werd betekend. De verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing weliswaar naar een verslag van 23 augustus 2013, maar dit verslag werd niet aan de verzoekende partij betekend, zodat zij in het ongewisse blijft omtrent de redenen waarom de medische elementen niet kunnen worden weerhouden. De verwerende partij heeft de formele motiveringsplicht geschonden. Gelet op het feit dat

aan de verzoekende partij enkel de beslissing tot ongegrondheid werd betekend en dat uit de motivering van deze beslissing geenszins blijkt op welke manier de verwerende partij of de arts-adviseur tot deze beslissing – voor wat betreft de medische problematiek van de verzoekende partij zelf – is kunnen komen, kan de verzoekende partij zich niet op een adequate wijze verweren, dan wel nuttige tegenargumenten aanhalen.

In het verslag van de arts-adviseur omtrent de gezondheidssituatie van de jongste dochter van de verzoekende partij, dat wel aan de verzoekende partij werd betekend, wordt verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) met betrekking tot de interpretatie van artikel 3 EVRM. Ten onrechte wordt besloten dat een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening, verhindert dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betoogt dat het EHRM het voorhanden zijn van het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening niet vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 EVRM kan worden vastgesteld. De verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad, en merkt verder op dat bij de beoordeling tevens rekening dient te worden gehouden met de medische situatie van de vreemdeling, de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland.

De verzoekende partij betoogt verder, verwijzend naar rechtspraak van de Raad van State, dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 EVRM, waardoor een verwijzing naar die drempel absoluut niet bruikbaar is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De Raad van State heeft bovendien geoordeeld dat de verwerende partij beide mogelijkheden voor de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te onderzoeken, namelijk het reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit en het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling mogelijk is in het herkomstland of land van wettig verblijf. De ene mogelijkheid is niet afhankelijk van de andere mogelijkheid, waardoor de verwerende partij beide op een degelijke wijze moet onderzoeken.

Uit de bewoordingen van het verslag van de arts-adviseur blijkt dat hij het actuele risico op onmenselijke of vernederende behandeling koppelt aan het actuele risico op leven of fysieke integriteit. De arts-adviseur heeft geen echt onderzoek gevoerd naar het actuele risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er in het land van herkomst geen behandeling is voor de jongste dochter van de verzoekende partij. Hij beperkt zich tot het onderzoek naar het actuele risico voor het leven en de fysieke integriteit om daarna uit deze negatieve beslissing af te leiden dat er evenmin een reëel risico zou zijn op onmenselijke of vernederende behandelingen. Het mag duidelijk zijn dat een dergelijke motivering geenszins tegemoetkomt aan de argumentatie in het geciteerde arrest van de Raad van State van 19 juni 2013, die een degelijk onderzoek voor de beide in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet opgenomen mogelijkheden vereist en die stelt dat minstens het onderzoek van de tweede mogelijkheid effectief en klaarblijkelijk los dient te staan van de te hoge drempel die artikel 3 EVRM voorschrijft.

De verzoekende partij stelt verder dat de arts-adviseur op 21 augustus 2013 zijn advies formuleerde met betrekking tot de gezondheidssituatie van de jongste dochter van de verzoekende partij. Er dient te worden vastgesteld dat de arts-adviseur zijn oordeel velt aan de hand van medische attesten van 29 augustus 2007 en 15 juli 2008. Hij heeft nagelaten om recente medische gegevens op te vragen bij de verzoekende partij dan wel bij de behandelende geneesheren. Het oordeel is bijgevolg hypothetisch. Op basis van medische gegevens van respectievelijk zes dan wel vijf jaar oud, kan geen actueel en afdoende oordeel worden geveld.

De verzoekende partij stelt verder dat een aanvrager van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet verplicht is om zijn of haar aanvraag aan te vullen. De arts-adviseur had inspanningen moeten doen om bij de verzoekende partij bijkomende medische informatie te vergaren. De verzoekende partij kan niet verweten worden dat zij haar aanvraag niet op een spontane wijze heeft geactualiseerd, aangezien dit geen verplichting is die bij wet is voorzien. De verwerende partij had zich moeten informeren omtrent de actuele medische situatie van de verzoekende partij, indien dit nodig werd geacht. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat dit in casu nodig was, aangezien de arts-adviseur een conclusie vormt op basis van veronderstellingen, zonder enige objectieve grond. De verwerende partij had per aangetekend schrijven recente medische attesten kunnen opvragen bij de verzoekende partij, had de behandelende arts kunnen contacteren, of de verzoekende partij en haar jongste dochter kunnen oproepen voor een consultatie.

Verder stelt de verzoekende partij dat de arts-adviseur in kwestie, dokter G., een geneesheer algemene geneeskunde is en dus geen enkele specialisatie heeft in aandoeningen zoals deze van de jongste dochter van de verzoekende partij, terwijl er mag verwacht worden dat de verwerende partij een arts-adviseur die een gedegen specialisatie heeft aanduidt teneinde uitspraak te doen omtrent de medische problematiek van de jongste dochter van de verzoekende partij. De werkwijze die de verwerende partij hier in casu heeft toegepast strookt niet met het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur.

De actuele gezondheidstoestand van de verzoekende partij en haar dochter behoeft tot op heden opvolging. Hun aandoeningen dienen op adequate wijze te worden opgevolgd, teneinde eventuele complicaties of een eventuele verslechtering snel te kunnen vaststellen. De verzoekende partij stelt dat de beoordeling van de ernst van de aandoening en het levensbedreigende en kritieke karakter een beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling in het land van herkomst impliceert. In casu heeft de arts-adviseur zich beperkt tot het beoordelen van de ernst van de aandoening in de Belgische context en voor zover adequate behandeling aanwezig is. Of de behandeling mogelijk is in de Russische federatie werd niet onderzocht. De zorgvuldigheidsplicht en de formele motiveringsplicht zijn daarom geschonden. Gelet op de voorgaande uiteenzetting kan geconcludeerd worden dat er in casu sprake is van machtsmisbruik van de verwerende partij. Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat de verzoekende partij en haar jongste dochter lijden aan aandoeningen die ernstig zijn en die zonder de noodzakelijke medische behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhouden, dan wel een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. De bestreden beslissing is dan ook niet redelijk.

Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de medische regularisatieprocedure maar liefst vier jaar en negen maanden heeft geduurd. Een dergelijke termijn is onredelijk lang en kan niet worden aanvaard.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo wordt gewezen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en wordt gesteld dat de medische aandoeningen van de verzoekende partij en haar dochter geen verblijfs-machtiging rechtvaardigen. Hierbij wordt gewezen op de respectievelijke medische adviezen van de arts-adviseur.

Wanneer de informatie waarnaar verwezen wordt is opgenomen in de bestreden beslissing, volstaat het dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk in extenso over te nemen of het als bijlage te voegen. Immers, de formele motiveringsplicht, zoals besproken onder punt 2.2., heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf of in casu het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer als bijlage gevoegd bij de bestreden beslissing, wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596). De medische adviezen werden tevens als bijlage gevoegd aan de bestreden beslissing zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen.

Verzoekster stelt evenwel dat het advies van de arts-adviseur niet werd betekend wat betreft haar aandoening. Uit de haar betekende beslissing blijkt echter dat verzoekster de bestreden beslissing heeft ondertekend en dat nergens uit de stukken blijkt dat de bijgevoegde gesloten omslag niet werd overhandigd aan verzoekster. Uit de stukken blijkt evenmin, en verzoekster toont dit ook niet aan, dat zij en haar raadsman contact hebben opgenomen met de gemeente met de vraag om de gesloten omslag alsnog te mogen ontvangen. Dergelijke vraag is bovendien evenmin gesteld aan de Dienst

Vreemdelingenzaken. Gelet op het feit dat de bestreden beslissing is ondertekend voor ontvangst door verzoekster en haar beweringen omtrent het gebrek aan ontvangst van het advies van de arts-adviseur niet in het minst worden aangetoond, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoekster kennis heeft genomen van de inhoud van de beslissing, alsook van de bijgevoegde bijlage met betrekking tot haar aandoening.

Verzoekster kan voorts bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing stereotiep gemotiveerd is, nu duidelijk blijkt uit de adviezen van de arts-adviseur, die integraal deel uitmaken van de bestreden beslissing, dat de specifieke medische situatie van verzoekster en haar dochter beoordeeld werden.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

2.5. Verzoekende partij betoogt dat aangaande haar dochter de arts-adviseur enkel een aandoening weerhoudt die acuut levensbedreigend is. Zij stelt dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan dat en dat bovendien ook het EHRM het acuut levensbedreigend karakter van een aandoening niet vooropstelt als absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 EVRM kan worden weerhouden.

2.6. De Raad stelt vast dat de arts-adviseur met betrekking tot de aandoening van verzoeksters minderjarige dochter op 21 augustus 2013 volgend advies heeft verleend :

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 18.11.2008.

Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften/verslagen voorgelegd ter staving van de aanvraag:

Consultatieverslag d.d. 29/08/2007, opgesteld door dr. Lieven Missinne, orthopedist (raadpleging van 29/08/2007).

Medisch getuigschrift d.d. 15/07/2008, opgesteld door dr. Bea Vallaey-Turowska, huisarts.

Ik meen het dossier zoals het nu voorligt te kunnen beoordelen, spijs het gebrek aan actualisering van de medische informatie door de aanvrager sinds 15/07/2008.

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat dit 11-jarig meisje in augustus 2007 bij een orthopedist, dr. Missinne, consulteerde in verband met frequent vallen, veroorzaakt door verhoogde femorale anteversie. In betrokkenes medische voorgeschiedenis was er voorts sprake van rachitis.

Dr. Missinne stelde dat nog gedeeltelijke remodelering mogelijk was tot 7 jaar en dat zo er dan nog een valprobleem was, een derotatieosteotomie aangewezen was.

Dr. Vallaey-Turowska bevestigde in het aanvullende medisch getuigschrift van 15/07/2008 dat opvolging aangewezen was in verband met deze verhoogde femorale anteversie.

We beschikken niet over aanvullende medische getuigschriften/verslagen aangaande de verdere evolutie en de verdere medische (eventueel orthopedische) opvolging na juli 2008 en/of waaruit zou blijken dat een orthopedische ingreep (derotatieosteotomie) intussen alsnog noodzakelijk gebleken is en uitgevoerd werd.

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er een actuele directe bedreiging voor het leven van de betrokkene of een actuele kritieke gezondheidstoestand is. Er blijkt geen noodzaak aan monitoring van de vitale parameters noch aan een permanente medische bewaking om het leven van de betrokkene te verzekeren. Er blijkt niet dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot een acute levensbedreiging.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.7. Verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is dan artikel 3 EVRM. Uit voormeld medisch advies blijkt evenwel dat de arts-adviseur de aandoening van de minderjarige dochter niet weerhoudt, in essentie omdat niet blijkt dat na juli 2008 een orthopedische ingreep noodzakelijk is gebleken en uitgevoerd is. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, is de arts-adviseur verder gegaan dan de enkele vaststelling dat het niet gaat

om een levensbedreigende ziekte in de zin van artikel 3 EVRM. De arts-adviseur stelt immers dat – nu niet blijkt dat een orthopedische ingreep noodzakelijk is gebleken en uitgevoerd is – er ook geen sprake is van een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Het betoog van de verzoekende partij dat *“Ten onrechte wordt besloten door de Dienst Vreemdelingenzaken dat een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening, verhindert dat er toepassing wordt gemaakt van artikel 9ter Vreemdelingenwet”* mist dan ook volledig feitelijke grondslag. Uit het advies van de arts-adviseur blijkt geenszins dat hij enkel een levensbedreigende aandoening weerhoudt als een aandoening die valt binnen de toepassings sfeer van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nu niet blijkt dat er sprake is van een aandoening die een reëel risico inhoudt wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst, kan geenszins worden ingezien waarom de arts-adviseur nog zou moeten onderzoeken of behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

2.8. Naast deze vaststelling dient voorts gesteld dat, waar de verzoekende partij kritiek uit op dat onderdeel van het advies waar de arts-adviseur ook motiveert dat er evenmin sprake is van een levensbedreigende of kritieke aandoening in de zin van artikel 3 EVRM, dient gesteld dat het EHRM enkel in een arrest van 2 mei 1997 besloten heeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM wegens de uitzetting van een ernstig zieke vreemdeling. In dat arrest heeft het Hof vooreerst een hoge drempel gehanteerd om te besluiten tot die schending, met name dat de vreemdeling zich in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en dat zijn levenseinde nabij was. Daarenboven werd rekening gehouden met zeer uitzonderlijke omstandigheden, met name het gebrek aan en de ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van aids in het land van terugkeer en het gebrek aan sociale opvang, meer bepaald de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting of steun kunnen verstrekken (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In een arrest van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Het Hof heeft in dat arrest na een overzicht van zijn eigen rechtspraak overwogen dat, hoewel de meeste gevallen betrekking hebben op de uitwijzing van seropositieve personen, dezelfde principes van toepassing moeten worden verklaard op de uitwijzing van personen die lijden aan een ernstige fysieke of mentale ziekte van nature ontstaan, van aard om ernstige pijnen en inkorting van de levensverwachting te veroorzaken en die een gespecialiseerde behandeling vereist die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost. Het Hof geeft toe dat de levenskwaliteit en de levensverwachting van de betrokkene in die zaak achteruit zouden gaan bij een uitwijzing naar Oeganda, doch het stelt vast dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase bevindt. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt in die zaak niet aanvaard (EHRM, 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk).

Ook in een arrest van 20 december 2011 heeft het EHRM zijn rechtspraak bevestigd met de vaststelling dat de betrokkene zich niet in een kritieke fase van zijn ziekte bevond en in staat was om te reizen en dat er geen dwingende humanitaire redenen zijn die zich tegen uitwijzing verzetten (EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10 inzake Yoh-Ekale Mwanje tegen België). Hoewel het EHRM inderdaad vaak de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst en de familiale situatie van de vreemdeling onderzoekt, besluit het toch dat geen schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aanvaard indien er geen ernstige, kritieke gezondheidstoestand is en dit ongeacht de resultaten van het voornoemde onderzoek.

Een vreemdeling kan aldus worden uitgesloten van de toepassing van artikel 3 van het EVRM indien geen vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend karakter van zijn aandoening blijkt. In dat geval hoeft geen verder onderzoek naar de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst te worden gedaan (RvS 28 november 2013, nr. 225.632). Gelet op voorgaande mist verzoekende partij haar betoog grondslag waar zij meent dat het EHRM het voorhanden zijn van een acuut levensbedreigend karakter van een aandoening niet vooropstelt als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 EVRM kan worden vastgesteld.

2.9. Verzoekende partij meent voorts dat het aan de arts-adviseur toekwam om recente medische gegevens op te vragen.

2.10. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster niet betwist dat de laatste medische gegevens die zij heeft overgemaakt inzake de aandoening van haar dochter dateren van 2007 en 2008. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de ambtenaar-geneesheer haar diende te verzoeken om

bijkomende informatie over te maken. Niettegenstaande er op de verzoekende partij in beginsel geen verplichting rust om de verblijfsaanvraag te actualiseren, dient te worden aangenomen dat de ambtenaar-geneesheer of verweerder zich bij gebrek aan actualisatie, wat de beoordeling van de gezondheidstoestand betreft, kan baseren op de medische gegevens zoals deze blijken uit de voorgelegde stukken. Van een vreemdeling die op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wil worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk kan immers wel worden verwacht dat hij verweerder op de hoogte stelt van eventuele nieuwe medische stukken waarin een preciezer diagnose wordt gesteld of waaruit een gewijzigde behandeling blijkt en/of waaruit blijkt dat er zich een belangrijke wijziging in de ziekte-toestand heeft voorgedaan. Het stond verzoekster vrij om actuele informatie mee te delen aan de gemachtigde, en dit zolang geen beslissing was genomen aangaande de aanvraag (cf. RvS 29 oktober 2010, nr. 208.585). Verzoekende partij toont voorts ook niet aan welk belang zij heeft bij deze kritiek. Zij geeft immers niet aan welke actuele informatie over haar dochters medische toestand een relevante impact zou kunnen hebben op de beoordeling van de medische elementen in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Haar betoog dienaangaande blijft beperkt tot een uiterst bloot betoog.

2.11. De Raad wijst er voorts op dat het onderzoek en de beoordeling van de medische attesten waarop de vreemdeling zich steunt aan de ambtenaar-geneesheer overgelaten worden. Deze laatste wordt volledig vrij gelaten in zijn beoordeling van de medische attesten. Indien hij het noodzakelijk acht, kan hij advies van deskundigen inwinnen. (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 34*). De ambtenaar-geneesheer dient niet van een bijzondere expertise blijk te geven om de door de vreemdeling ingediende medische attesten te beoordelen en hij is evenmin verplicht om zich met een gespecialiseerd arts in verbinding te stellen, enkel omdat het standaard medisch getuigschrift van de vreemdeling door een geneesheer-specialist is opgesteld (RvS 6 november 2013, nr. 225.353). Verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat mag worden verwacht dat een geneesheer-specialist wordt aangeduid om de medische toestand te beoordelen.

2.12. Voor zover verzoekende partij inzake haar eigen aandoening nog betoogt dat zij behandeling nodig heeft, wijst de Raad erop dat de arts-adviseur in zijn advies van 23 augustus 2013 de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst wat betreft de psychiatrische aandoening van verzoekende partij heeft onderzocht en geoordeeld heeft dat de nodige medische zorgen aldaar beschikbaar en toegankelijk zijn. De verzoekende partij weerlegt verder niet de vaststellingen die de arts-adviseur heeft gedaan met betrekking tot de hypothyroïdie, met name waar hij stelt dat er geen lopende noodzakelijke medische behandeling/opvolging in dit verband blijkt zodat dit niet kan worden weerhouden als een ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij geeft wel aan het niet eens te zijn met de beoordeling van de arts-adviseur, doch toont zonder concrete argumenten ter zake hiermee niet aan dat zijn bevindingen kennelijk onredelijk zijn.

2.13. In zoverre de verzoekende partij een schending aanvoert van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat de gemachtigde van de staatssecretaris elke aanvraag om machtiging tot verblijf afzonderlijk dient te behandelen. Bovendien wordt door de Vreemdelingenwet geen termijn voorzien waarbinnen deze aanvragen moeten worden behandeld. Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden geduid de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Rekening houdend met het feit dat verzoekende partij de mogelijkheid had om aanvullingen in te dienen, dat elke aanvraag individueel moet worden onderzocht en beoordeeld en dat wordt aangenomen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een groot aantal aanvragen te behandelen heeft kan een behandelingstermijn zoals in casu niet als onredelijk lang worden beschouwd. Verzoekende partij toont daarenboven niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren dat het bestuur eerder had moeten reageren. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat enig recht op verblijf in hoofde van verzoekende partij zou ontstaan. (cf. RvS 18 februari 2008, nr. 179.757).

2.14. Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft dient gesteld dat het overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt te onderzoeken of verzoekende partij in aanmerking komt voor een verblijfsmachtiging op grond van dit artikel. In casu kan geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.15. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER